

Предъ видъ на това, че дадениятъ на Деклозиеръ мандатъ е билъ съобщенъ отъ него на Българската народна банка и специално на нейния управителъ, както това се вижда отъ едно съобщение на френския пълномощенъ министъръ въ София;

Предъ видъ на това, че значи още отъ тогава ролята на Деклозиеръ, пълномощникъ на английското, френското и руското правителства е била известна на финансовитъ власти въ България;

Предъ видъ на това, че тая роля е била изрично призната отъ присъдата на Софийския воененъ съдъ отъ 21 августъ 1916 г., който изрично е заявилъ, че Деклозиеръ „действува въ името и за смѣтка на странитъ на Антантата“;

Предъ видъ на това, че именно върху знанието на ролята на Деклозиеръ тоя съдъ е основалъ всички мѣрки взети отъ него по-късно по отношение организацията на Деклозиеръ и на нейнитъ авоари въ България и по въпроса за обвинението въ измѣна повдигнато противъ разни видни български лица принадлежащи на разни основания къмъ организацията на Деклозиеръ;

Предъ видъ на това, че е следователно съвършено излишно да се противопоставя на иска на английското и френско правителства оня отводъ, който може да се противопостави на тайния мандатъ, тъй като ролята и мандатътъ възложенъ отъ тия правителства на Деклозиеръ сж били познати отъ самото начало както на правителственитъ и на финансовитъ власти на България, тъй и на българското обществено мнение.

2. Що се отнася до суброгацията на Българската търговска банка.

Предъ видъ на това, че българското правителство не може да се позове, за да се противопостави на акцията на правителствата-истци на суброгацията на Българската търговска банка и специално на акта отъ 10 септемврий 1915 г., чрезъ който Деклозиеръ е цедиралъ на казаната банка правата си върху всички храни, вече закупени отъ него, или можещи да бждатъ допълнително закупени съ внесенитъ отъ него суми;

Предъ видъ на това, че тоя актъ на продажба се очертава ясно като имащъ фиктивенъ характеръ, както това се декларира изрично отъ правителствата-истци и както го е деклариралъ българското правителство още отъ самото начало въ обвинителния актъ насоченъ противъ известни български личности и по-специално противъ представителитъ на Българската търговска банка;

Предъ видъ на това, че обясненията, дадени отъ Българската търговска банка въ писмото ѝ отъ 16 ноемврий 1925 г., адресирано до българското Министерство на вътрешнитъ работи по въпроса за смѣтката „храни за изплащане“, установяватъ съ яснотъ факта, че върпрѣки цесията отъ 10 сеп-